

Het begint al thuis

Mijn reis naar Sri Lanka vergt de nodige voorbereidingen. Ik lees de monitor-verslagen van mijn afgelopen reizen door, en pik daar punten van aandacht/evaluatie uit voor de komende reis. Gaandeweg groeit mijn To Do-lijstje: betrokken instanties die we moeten bezoeken, doelen die we voor de komende periode moeten vastleggen.... Even tellen: 42 puntjes staan genoteerd in mijn schriftje. En ik ga ook altijd shoppen: leuke cadeautjes voor iedereen die zijn steentje bijdraagt voor de Friendship Foundation.

Het zoeken naar een goedkope vlucht is altijd een soort van sport! Mijn reis- en verblijfskosten betaal ik zelf, zo kunnen we elke donatie die binnenkomt besteden voor de mensen op de projecten in Sri Lanka. Verblijfskosten zijn gelukkig minimaal, want onze lokale partner, General Hospital Ampara, biedt mij al jaren gratis accommodatie aan in het ziekenhuis, een fantastisch gebaar!

En na een dag vliegen, even acclimatiseren onder een palmboom en een dag reizen (300 km duurt hier ruim 10 uur...) van Colombo naar Ampara, ben ik dan weer 'thuis'! Want ja, ik kom hier inmiddels al 13 jaar 1 of 2 keer per jaar: ik ken de weg, heb hier vrienden en pak mijn leventje hier gewoon weer op alsof ik er gisteren nog was!

Aan de slag!

's Ochtends stap ik bij Pradeep in de bus. We halen samen de kinderen van Sarana Education op. Ouders begroeten me, als ze hun kind in de bus helpen. Sommige kinderen geven me een high five!

Sarana Education ligt op het terrein van Sarana Gehandicaptentehuis. Bij aankomst op Sarana, ga ik meteen even knuffelen met de bewoonsters van dit project. Het is een warm en blij weerzien!

Wat me meteen opvalt is dat er veel ruiten gesneuveld zijn. Ik schrijf het op in mijn schriftje. Later zou ik, tijdens de bestuursvergadering met de lokale partner, aangeven dat deze vervangen moeten worden. We hanteren de 50-50 regeling: Friendship Foundation betaalt de materialen en de lokale partner zorgt voor de 'labourmen'.

Samen met Mr. Ariyawansa, onze projectmanager, en Ranjani, zijn assistente, stellen we de agenda voor de komende dagen op. Nu weet ik inmiddels dat deze agenda minstens nog 4 keer wordt bijgesteld, maar het is een richtlijn... We plannen officedagen in. Tijdens deze dagen sluiten we onszelf op, om zo de focus te kunnen hebben op de administratie, evaluatie en beleidsbepaling voor de stichting. Er is deze keer een team-uitje gepland. Friendship Foundation heeft een team van 10 mensen, die flink hun schouders eronder zetten, een dagje met elkaar naar een tempel en het strand verdienen ze echt!

Als afsluiting van dit schooljaar heeft Sarana Education een dag vol spelletjes georganiseerd, voor de bewoonsters van het gehandicaptentehuis, het

dagcentrum en ook voor de kinderen die in de klas voor speciaal onderwijs zitten, en oja, ook alle ouders, broertjes en zusjes horen daar natuurlijk bij!

Ik ga op bezoek bij de opa's en oma's van het Sarana bejaardentehuis en word geknuffeld door de oma's als was ik hun eigen kleinkind! Ik bezoek Bird's Nest, opvanghuis voor misbruikte kinderen, en word weer even stil van het verborgen leed waar deze kinderen mee te maken hebben.

Tijdens de vergadering met het bestuur van het bejaardentehuis bespreken we de exit strategie voor dit project: Voor het bejaardentehuis is Friendship Foundation niet langer meer een samenwerkingspartner. De doelen, die we in 2008 opstelden, zijn behaald! Ik geef aan dat ook al werken we niet meer nauw samen, Friendship Foundation wel betrokken blijft als donateur. We zullen de medische zorg en het onderhoud aan de gebouwen blijven voortzetten. En... we blijven natuurlijk regelmatig de bewoners bezoeken!

De balans tussen vergaderingen en contact met de mensen op de projecten vind ik lastig. Het liefst zou ik de hele dag spelen met de kids van Education en Bird's Nest, grapjes maken met de Gehandicaptentehuis bewoonsters, of hand in hand naast de opa's en oma's zitten. Jammer genoeg gaat er veel tijd zitten in de officedagen met de projectmanager en in de bezoeken aan instanties en personen waar we mee samenwerken. Essentieel en ook gewoon leuk, omdat we een krachtig netwerk rondom elk project creëren voor lokale fondsenwerving en betrokkenheid.

Friendship Foundation blijft groeien!

Deze reis ga ik een zaaien, een piepklein zaadje... Een beginnetje maken voor de volgende stap in ons werk in Ampara.

In 2005 begonnen we met aandacht voor de bewoonsters van Sarana Gehandicaptentehuis: persoonlijke aandacht, om de individuele leefomstandigheden te verbeteren.

In 2012 startten we Sarana Education. Naast de persoonlijke ontwikkeling die elk kind met een beperking doormaakt, besteden we ook aandacht aan hun gezin. Voorlichting is een belangrijk aspect. Doordat hun kind op Sarana is, hebben de ouders tijd om te werken. Ouders mogen ook altijd mee op uitstapjes: samen naar de tempel, betekent zien wat je kind kan en, samen met andere ouders, over de drempel van gêne heenstappen. Onze kinderen worden langzaam steeds zichtbaarder in het straatbeeld, mede doordat zij nu ook gestart zijn met boodschappen doen.

Nu, anno 2018, willen we de volgende stap zetten: de participatie van mensen met een beperking in de samenleving. Deze reis stond in het teken van verbinden en zaaien! We legden verbindingen tussen verschillende organisaties en instanties en zaaiden een gedachte. De vraag die ik telkens stelde, om de gedachte te zaaien, was: 'Welke plaats denk jij dat een gehandicapte in de maatschappij in kan nemen en wat is daar voor nodig?' Zo kwam er een mooi gesprek op gang over de

inclusieve samenleving. De komende periode gaan we ons zaadje water geven, zodat het langzaam kan groeien!

Dag mooi Sri Lanka, tot de volgende keer!

Morgen vlieg ik weer naar huis, met een koffer vol mooie herinneringen, letterlijk en figuurlijk. Thuis wacht mijn gezin, enorm veel zin om na 2,5 week hen weer in mijn armen te sluiten!